

Долі людські

Теплий літній день покликав щемливим голосом далекого шкільного дзвоника відстанню у 40 років до школи. Збирались у першій Млинівській, куди ми прийшли навчатись із різних сіл у дев'ятий клас. Були слези, було здивування, адже, якщо відверто, вже декого і не пізнавали. Ситуацію прояснили організатори зустрічі Микола Сотніков, Тамара Заблоцька, Ліда Припута, коли всім роздали бейжикі з прізвищами. На столах лежали шкільні альбоми, з яких на нас дивилося дитинство.

Згадували багато, як колишні учні, так і вчителі. А запрошені на зустріч були Лариса Панасівна Дячок, Анатолій Романович Большой, Галина Василівна Осадча. З вдячністю говорили про Ганну Гаврилівну Павлову, Раїсу Яківну Лукомовича, пом'янули тих, хто відійшов за межу вічності: Миколу Ксенофонтовича Парфенюка, Валентину Матвіївну Білоус, Івана Федоровича Гавриліву і, звичайно, однокласників.

А тепер – скажу за всіх, присутніх випускників 70-го. Ми відчули себе такими рідними, близькими, наче одна-єдина родина. Серед нас є науковці, лікарі, вчителі, працівники сфери послуг, керівники, але для кожного, як виявилось, головним у житті є сім'я, діти, внуки.

Із далекого Ставропольського краю приїхала Ніна Остаркова, якій літа надали ще більшої чарівності. Говорила чистою українською мовою, хоч і прожила більшість життя в Росії. Вчителька російської мови і літератури, мама трьох дорослих дітей, чого не скажеш, бо виглядає надто молодою, стрункою. На жаль, не змогла приїхати на зустріч її сестра-близнючка Галя.

І коли Ніна жалкувала, що у неї лише один внук, то дуже всім сподобалась розповідь Люби Янковської з Пугачівки, справжньої, сильної духом української жінки. Має четверо дітей, восьмеро онуків. Пенсіонерка, але ще працює, вдома господарює, цілком задоволена життям і далека від думки, що добре живеться тільки у місті.

А ось і Саша Хара, або як ми його називали – Шурик – поважний, в незмінних окулярах, з рядком орденських планок на піджаку. Військовий лікар, пройшов кризу пекельний вогонь Афганістану. Не

змінився, такий же інтелігентний, уважний. У школі вчився так, що всі ми йому по-доброму заздрили.

Віра Шпортюк. Усе життя працювала в колгоспі «Мир» секретарем, зараз тішиться дітьми Русланом і Людмилою, живе у Новоселівці.

Не по роках молода і красива Рая Медведь. Мама таких же двох дочок-красунь, трудилася бухгалтером у Млинівському хлібокомбінаті.

На цьому ж підприємстві писала біографію Ліда Припута, майстер кондитерського цеху. Не злічити, скільки смачних короваїв, тортів, булочок виготовлено її працюючими руками. Багато хлопців були закохані в чорнооку Лідочку, але ніхто не удостоївся її уваги. Нині вона дбайлива мама, дала освіту синові і доньці, має двох онуків.

Нерозлучні друзі Ліди – Тамара Заблоцька і її чоловік Микола Сотніков – єдина подружжя пара серед однокласників. Микола після закінчення інституту вчив дітей веслувати. Разом із Тамарою виховали доньку Світлану, мають внучок Катрусю і Леночку. Оленка весь вечір знімала дійство на камеру і те, з яким вона ентузіазмом це робила, свідчило, що Тома і Микола, такі ж, як і колись, невгамовні, активні, мають гідне продовження роду.

Вражає могутньою статуєю Петя Синицький. Його життя пов'язане із спортом, сільським господарством. Займав високі посади, живе у Дніпропетровську. Мужньо долає всі труднощі, виховав сина і дочку, а зараз тепло своєї душі віддає дволітній Маші.

Продовження на 14 сторінці.

«ІЗ МЛИНОВА СОТНІ ДОРІГ, ДО МЛИНОВА ТІЛЬКИ ОДНА»

Продовження.

Початок на 11 сторінці.

Прийшов на зустріч В'ячеслав Круглов, друг дитинства Петра Синицького. Працює лікарем Млинівської ЦРЛ, побудував дім, виростив дочку, яка також стала лікарем.

І таким, як у далекі сімдесяті, побачили ми **Андрія Войцеховського**, над яким не владні ні літа, ні високі пости. Андрій закінчив Харківський юридичний інститут, працював в органах внутрішніх справ, тепер займається

юридичною практикою в Рівному. Не одна дівчина нашої школи таємно зітхала про нього... З любов'ю розповів Андрій про своїх дочок і весь вечір підтримував доброзичливу атмосферу зустрічі.

Гарненькі блондинки – Іра Струцок і Люба Дейнека. Іра – музичний працівник, живе у Дубні, не без гордості розповідала про сина Володимира – кандидата економічних наук та дочку Наталію – викладача англійської мови. Люба Дейнека тепер рівнянка, працює у співавторстві над укладанням «Книги пам'яті», дочка живе і працює в столиці.

Аллу Коваленко життєві дороги привели у Новоград-Волинський, де вона займається виготовленням і дизайном одягу. З роками не втратила ні оптимізму, ні молодечого запалу. Самостійна, впевнена в собі.

Коля Благовірний прибув із Санкт-Петербурга. Життя не шкодувало, пережив біль розлук, біль втрати близьких людей. Завжди із задоволенням приїздить у рідні місця, зустрічається з друзями юності. Ляоня Мельник – інструктор-водій, проживає у Млинові. Небагатослівний, скромний, як і Сашко Савицький, Вадим Соколовський – чоловіки з мозолястими натрудженими руками, котрим доля не стелила до ніг м'яких килимів. Усі випробування витримали.

Ляоня Білов брав участь у будівництві знаменитої Байкало-Амурської магістралі, тепер працює в «Київміськбуді».

Миша Патюк привіз із Бердичева на зустріч дружину, з якою танцював увесь вечір. Треба було чути, як віршами захоплено розповідав про свою професію електрозварювальника.

Керівником соціальних організацій став **Ярослав Панасюк**, розумник і математик. Невеликий зріст не завадив йому досягти великих вершин і з мальовничого Аршичина переїхати до обласного центру, одружитися з такою ж невеличкою, як сам сказав, жіночкою, дочекатися внука.

Милувалися Валентиною Дичко, симпатичною, веселою, з добрим почуттям гумору. Статистика, цифри – колишне, дім, сім'я – нинішнє. Син Юрій – підпри-

ємець, Роман – науковий працівник, хімік.

Емоційна, яскрава світська дама Валю Ковальчук. Живе на кордоні з Румунією, в Ізмаїлі. Всіх запрошує до себе в гості, на море. Має чимало проблем, але, знаючи її наполегливість, цілеспрямованість, хочеться вірити у їх позитивне вирішення.

І, нарешті, сестри **Люба і Марійка Стецюки**. Обидві у минулому викладачки у музичній школі. Тепер, як і багато наших співвітчизників, є в лілі. Згадується наш шкільний ансамбль, пісня про незгасний зелений вогник, про дружбу відстанню у сорок літ...

Автор цієї розповіді і учасниця зустрічі
© **Ельміра СЕКЕЛА**,
працівник системи споживчої кооперації.